

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kurzpartii-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfize-
tési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMŰ KOZLÖNY.

Hirdetések árát

valamint nyilt-tári közle-
ményeket kiadó-hivatalunk mé-
ret szerint olcsón számít.

Egyes példányok kaphatók.
nyomdánkban, Stark N. és
Szigethy Z. könyvkeresek-ben
számonként 5 krajczért.
Kéziratok vissza tartatnak.

Megjelenik hetenként háromszor:

vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Főszerkesztő:

SIMA FERENCZ.

Felelős-szerkesztő:

PINTÉR GYULA.

Lapunk megrendelhető:

a kiadó-hivatalban és lapkihordóink utján
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

A bukás lejtőjén.

Csak a vak nem látja, hogy a Bánffy kormányt immár elérte a fatum; a bukás lejtőjére jutott, s lassan, de biztosan hanyatlik azon lefelé.

Semmi sem bizonyítja ezt jobban, mint a németnyelvű félhivatalos lapnak, a „Pester Lloyd“-nak a magatartása, amely a kormány-nyal szemben határozottan kihívónak mondható. Mióta ugyanis elterjedt a híre, hogy a Bánffy-kormány megígérte Ausztriának a magyar kvóta fölemelését, azóta a nevezett félhivatalos lap elismerésre méltó bátorsággal hirdeti, hogy akármit ígért is a kormány, azt csak a maga szakállára tehette és bevállani nem lesz képes, mert a kvóta emelést a kormánypárt tekintélyesebb és függetlenebb elemei semmiesetre se szavazák meg.

Egy csöpp szándékunk sincs levonni a „Pester Lloyd“ hazafias érdeméből, mely őt e bátor és őnzézetes magatartásért megilleti, mindazonáltal az eddigi tapasztalatok után annyit joggal megjegyezhetünk, hogy a dérek német félhivatalos újság világ életében még soha se opponált olyan kormánynak, amely szilárdan ült a hatalom nyergében. Ha tehát a „Pester Lloyd“ kilátásba helyezi a kormány leszavaztatását, az mindenestre fölér egy bucsuztatóval; annyival inkább, mivel ez a lap a kulissza titkoknak mindig alapos ismerője volt, s különösen azon előkelő pozíciónál fogva, amelyet szerkesztője a kormánypártban elfoglal, bizonyára kellő tájékozottsággal bír a kormánypárt igazi vezetőinek hangulatáról és céljairól.

A „Pester Lloyd“-on kívül a magyar kormány bécsi szócsöve, a N. Fr. Presse is elég érthető célzásokat tesz Bánffy bukására, úgy tüntetve fel a dolgot, mintha az osztrák miniszterelnök és Bánffy között párbaj folyana az egzisztenciáért. Az osztrák lap ugyanis elmondja, hogy a kiegyezést a két állampól mostani parlamentjeinek kellene elintézni, mert azt — ugymond — az uralkodó óhajtja, tehát bizonyára óhajtja mindkét miniszterium is, és ha csak az ő akaratuktól függene, akkor a leggyorsabban teljesülne is. — Aztán így folytatja az osztrák lap:

„De tudvalevőleg a dolog nemcsak az akaratától, hanem a képességtől is függ, mert a végső döntés nem a kormányokon, hanem az államképviselőteken áll. Eltekintve a kormánysajtónak bámulatosa biztos várakozásától, bizonyára egy kis kétség támad most mindegyik kormányban aziránt, vajjon parlamentjük az adott esetben vezényszóra hajlandó lesz-e úgy bekanyarodni, mint az al-

tisztek; és mivel egyik kormány sem szeretne az lenni, amelyik a parlamentre való befolyásának hiánya miatt az oka lesz annak hogy a kiegyezést elhalasztják és bizonytalan jövőnek adják át, mivel továbbá na gyon valószínű, hogy annak a kormánynak, amelynek be kellene vallania, hogy parlamentjével a kiegyezést ki nem viheti, ezt a vallomását egzisztenciájával kellene megfizetni! persze mindegyik miniszterelnök minden szomszédai és baráti jó érzelmével, szíve bensejében így gondolkozik:

— Pajtás, ha kettőnk közül az egyiknek meg kell halnia, akkor légy te az.

És erre megy a partie. Mindenik azt óhajtja, hogy a másik tegye a vallomást, mert ez által megmenekül a könnyen beállható esettől, hogy tényleg az ő részén következik be a baj. És ebben a törekvésben a szerencse határozottan jobban kedvez Badeni grófnak, mint magyar kollegájának.”

Ugy hisszük, hogy az osztrák lap ezekben elég magyarán megírta az utlevelet Bánffynak.

Elvadultság.

Mindig igaz barátai voltunk a népnek, s lelkes szószólói és őnzetlen védelmezői az elnyomottaknak a hatalmasokkal szemben. De ha nem kiméljük a szót a népjogok védelmére, és sikra szállunk a társadalmi és politikai visszaélések ellen, — akkor viszont kötelességünk óvó és intó szavunkat fölemelni akkor is, ha a gyöngék és elnyomottak jogos elkeseredése a vad örvöngésbe csap át.

Ennek a kötelességnek a teljesítése vár reánk most, midőn a „Népszava“ című szociálista lapban egy olyan cikk jelent meg, melyet, mint a visszataszító vadság és fölháborító erkölcsatlenség tulcsapongását, lehetetlen a legnagyobb határozottsággal meg nem bélyegezni.

Nem akarjuk az egész cikk közlésére vesztegetni a tért, csupán ismertetésül közöljük abból a következő jellemző sorokat:

„Kiirtjuk gyermekeinkből a hazaszeretnek még az utolsó szikráját is, de megtanítjuk gyermekeinket arra, hogy gyűlöljék szívük mélyéből ezt a hazát és annak rabló tulajdonosait, gyűlöljék azon nyomorult gazokat, a kik hazátlanná tesznek milliókat. És ha ezt tesszük, zárjuk be, vagy akasztatuk föl, de akasztatuk föl gyermekeinket és feleségeinket is, mert ha megmaradnak, meddő munkát végeztek. Hiába más minden. Akasztófát kell hozni és akasztatuk föl mindenkit, a ki utatokban áll; akasztatuk föl mindazokat, a kik titeket tartanak hogy azután ti is pusztuljatok el a magatok tehetatlenségében. Mi nem félünk.”

Igy ír a munkásosztálynak egyik tagja;

s ez a hang és ez a gondolkodás mélyen elszomorító és megdöbbentő.

Elszomorító, hogy magyar ember és épen a nép fia így beszél a hazáról, mely nálunk mindenkoron szent és sérthetetlen fogalom volt.

A történelem bizonyítja, hogy a nagyok és hatalmasok között akadtak árulók, de az egyszerű és becsületos nép mindig rendíthetetlen hűséggel és lángoló szeretettel ragaszkodott a hazához; munkájával és verejtékével szolgálta, életét áldozta, vérért ontotta érte.

S ime, ugyanannak a népnek a fia kitépi kebléből a hazaszeretet utolsó csiráját is, s vad dühöt és gyűlöletet ültet helyébe. Sőt nem elégszik meg a szentségtörő káromlással, hanem a legsötétebb bűnt: a haza gyűlöletét, ivadékaiknak a lelkébe is beplántálja.

Mily megdöbbentő súlyedés, mily aszönyű eltevelyedése a léleknek!

Hiszzen igaz, az ember — akár munkás, akár birtokos — nem érzechti jól magát ez idő szerint ebben az országban; mert csak azért van a világon, hogy dolgozzék a szakadásig, s pénzben és vérben adót fizessen, de jólétéről még álmodnia is abszurdum.

A birtokost tönkre teszi a közgazdasági helyzet és a nagy adó; s a birtokososztály nyomorúsága visszahat a munkásosztályra is, amelyet az anyagi bajokon kívül az is elkeserít, hogy ki van zárva a minden polgárral veleszületett emberi és politikai jogokból.

Ezt azonban mind annak a károsatos kormányzati rendszernek köszönhetjük, mely immár 29 év óta sorvasztja ennek az országnak minden porczikáját.

De örült az, aki a kormányzati rendszerből származó hibák és hanyarúságok miatt mindnyájunknak édes anyját, a hazát káromolja; s az osztálygyűlöletet azítja.

Ellenkezéleg, a hazaszeretet forrassa öszzebb a polgárokat; ne gyűlöljék, hanem szeressék egymást; s birtokosok és munkások fogjanak kezét, hogy egyesült erővel elháríthassák azokat az akadályokat, amelyek az ország fölvirágzását gátolják.

Nézzenek szét. A függetlenségi és 48-as anyapárt Magyarország politikai függetlenségét és közgazdasági önállóságát irta zászajára, s a jogegyenlőséget a nép minden osztályára ki akarja terjeszteni.

Támogassák hát ezt a pártot mindnyájban, birtokosok és munkások egyaránt; mert ha ez a párt valaha győzelemre jut, az anyagi jólét és a szabadság biztosítva lesz; s a jólét és a szabadság nyomában ott jár a közmegelegetedés.

Egy elégedett országban pedig senki se beszél olyan elvadult hangon, mint ahogy a „Népszava“ szólott. S aki mégis úgy beszél, azt nem a börtönbe, hanem a bolondok házába kell csukni.

Stóla megváltás. A szentesi ref. egyház vezetői lelkiismeretesen buzgólkodnak azon, hogy amennyire lehetséges, begyógyítsák ama sebeket, amelyeket az egyházpolitikai törvények az egyházon ütöttek.

A tapasztalás azt bizonyítja, hogy a rom. kath. egyházra — amely szívós ellenállást tanusított az egyházpolitikai reformmal szemben, s folyvást fokozódó erélytel követeli a revíziót — legalább ez idő szerinti még nem háromlott az újrendből semmi komoly veszedelem. Sőt a rom. kath. hívekben még növekedett a hitbűség. — Ellenben a ref. egyház tagjai a házasságkötésnél könnyen mellőzik az egyházi áldást, gyermekeiket szintén könnyen átengedik más felekezeteknek; ami a hitbűség hanyatlását és a vallástalanság terjedését bizonyítja.

A baj orvoslása érdekében tartott beható tanácskozáskor folyamában mindenki megegyezett abban a nézetben, hogy a bajnak a legfőbb oka a stóla. Ha nem kellene az esketésért és a keresztelésért fizetni, akkor — úgy hiszik — minden házaapár igénybe venné az egyházi áldást és megkereszteltetné a saját vallásában a gyermekét.

A stólat azonban minden kárpótlás nélküli eltörölni nem lehet, mert ez a díjlevelek szerint a lelkesi javadalmaszág kiegészítő része. Viszont az egyház elvárhatja a lelkipásztoraitól, hogy midőn ily nagyfontosságú egyházi érdekről van szó, ők is megfelelő áldozatkészséget tanúsítsanak.

Elismeréssel jegyezzük föl, hogy a szentesi lelkészek nem is zárkóztak el a reájuk háramló erkölcsi kötelesség elől, s az első felszólításra beleegyeztek abba, hogy az egyház az esketési és keresztelési stólat mérsékelt összegért megválthassa.

A váltásösszeg megállapítása czéljából aztán átvizsgálták a legutóbbi 10 év adatait, s a váltásösszeget azon év jövedelmének megfelelőleg állapították meg, a mely a 10 év közül a legkisebb bevételt adta.

Igy kapnának a lelkészek az esketési és keresztelési stóla megváltása fejében évenként és fejenként 400 forintot. Ezen általános összegért aztán kötelesek a lelkészek kivétel nélkül minden esketést és keresztelést díjtalanul teljesíteni, és pedig nemcsak a templomban, hanem a felek kívánatára — a város belterületén — a háznál is.

E megállapodás — amely különben a lelkészeknek némi anyagi veszteségével jár — első sorban a legközelebb tartandó presbiteri gyűlés, aztán az egyházközségi képviselőtestület, majd végül az egyházmezei gyűlés elé kerül. Minthogy azon-

ban a kitűzött czélt tényleg előmozdítja, annál fogva nagyon valószínű, hogy valamennyi fórumon jóváhagyást nyer.

A temetési stóla érintetlenül fentmarad, mivel maga a temetési szertartás is különböző. A vagyonosabbak ugyanis rendszerint nagyobb szertartást kívánnak, a szegényebbek pedig egyszerűbbel is beérik. Méltányos tehát, hogy mindenki a saját igényeihez képest fizessen. Külömben pedig a temetéseknel az egyházi szertartást senki se szokta mellőzni, s így a temetési stóla megváltása az egyházi érdek szempontjából egészen fölöslegesnek látszik.

Helyi és vegyes hírek.

— **Közigazgatási vizsgálat.** A vármegye alispánja a napokban megvizsgálta Mindszent és Szegvár községek ügykezelését. Nem vagyunk még tájékozva a vizsgálat eredményéről, de annál nagyobb kíváncsisággal nézünk annak elébe, mivel értesülésünk szerint Szegváron olyan gyönyörűséges állapotok vannak, hogy a szegváriak valószínűleg kérelmezni fogják az ottani jegyző ellen a fegyelmi eljárás megindítását.

— **A tápói jegyzőválasztás** f. hó 25-én ment végbe. A képviselő testület Végh László dunavecsei segédjegyzőt választotta meg; a Szegedi Napló szerint azonban a választást megfőlebbezik, egyrésztől azért, mert a képviselő testület összehívása nem szabályszerűen történt, másfelől pedig azért, mert a megválasztott jegyző oklevele nem országos érvényű.

— **Meghívás.** Az 1848/49-iki országos honvéd közgyűlés f. év szeptember hó 12-én fog megtartatni Budapesten, annál fogva felhívtnak mindazon agghonvédek, kik a megtartandó országos honvéd közgyűlésen részt venni ohajtanak, hogy a felmenetle kedvezmény előjegyezethetése végett augusztus 2-án d. e. 1/2 11 órakor a kurczantuli városi közgyűlési teremben tartandó honvéd közgyűlésre megjelenni siveskedjenek. Szentesen, 1896. július 30. Elnök megbízásából. Pokomándi Ferencz, h. e. jegyző.

— **Házasság.** Nyiri Gyula tanácsnok f. hó 27-én lépett házasságra H. M. Vásárhelyen Sarkadi Nagy Teréz kisasszonnyal, Bartha János vásárhelyi földbirtokos szeretetreméltó nevelt leányával.

— **Az államfogház új lakóli.** Papp László városi közpénztárnok, Bugyi Antal városi aljegyző, báró Maasburg Sándor földbirtokos és Banfalvi Lajos lapszerkesztő a reájuk párbajozás

miatt kimért államfogház büntetést aug. 3-án kezd meg a szegedi államfogházban.

— **Sertésvész miatti határozás.** Mint rendőrségünknek jelentik, Zenta városában a sertésvész járványyszerűleg fellépett, miért is nevezett város határa zár alá vétetett.

— **A libák ellen.** Mindinkább kezd elharapózni az a szokás, hogy libátomó asszonyok az utcákon legeltetik ludjkat és ruczákat és nem érnék semmi-féle intés, figyelmeztetés, sőt büntetés sem semmit. Rendőrségünk mindenáron segíteni akarván a helyzeten, előterjesztést tett a polgármesterhez az iránt, hogy az utcákon levő mező kiirtassék, mert rendszeren az szokta csalogatni az asszonyok — libáit. Így hát az utcák szépsége adja meg az arát annak, hogy egy némelyik igen tisztelt asszonyságnak kedve telik a rendőrséggel paczkázni. — Pedig, nagy kár volna az utcákat megfosztani zöld takarójuktól!

— **Lopás.** Úgyes lopásról ad hírt rendőrségünk. Sándor Teréz, IV. 727 sz. alatti lakos panaszt tett a kapitányságnál, hogy f. hó 27-én éjjel — meglopták. Az eset — vallomása szerint — a következő: Mondott éjjel, ruháját a feje alá téve, kint aludt az udvaron és semmit sem törődve igen jóízűen szedte a lélekzetet. Ámde másnap reggel, midőn felébredt, azt látta, hogy — sehol se látta a ruháját, amelyben, különben néhány krajcár és két drb. kulcs volt. Kérdezősködni kezdett lakótársától, nem vett-e észre valakit az udvarban máskálni, míg ő aludt. Az tagadó választ adott, így aztán nem tudakozott tovább. Majd az utcán puhatolozott, amidőn meglátte a kövezett szélén az egyik kulcsot. Bizo-nyosan a nagy sietségben vesztette el a tolvaj. Mint-hogy nem nagy értéket képezett az eltulajdonított tárgy, abba hágyta az egész dolgot, nem törődött vele semmit. Ám tegnap ismét kénytelen volt foglalkozni az ügygel. Lakótársával reggel a reggel a piacra ment s a konyhasajtját bezárta ugyan, de a kulcsot az ajtó feletti kis ablakba tette hogy más meg ne lássa letakarta egy ruhával. Mig azonban a piacon járt, Kósa Juliánna odament a lakására s szépen megkeresve a konyhakupcsot, kinyitotta az ajtót. Aztán összenyalólvola egy csomó ruhát, kendőt és holmi apróságokat, hipp-hopp módjára el akart tűnni. Ámde a szomszéd-asszony előtt gyanusnak tűnt fel az a gyors sietés s egy emberrel: Hevesi Péterrel megcsipte az eltűnni akaró asszonyságot. Majd egy rendőr is feltűnt a láthatáron s a hatalom szavára után

A SZENTESI LAP TÁRCZÁJA.

A párba halottja.

— Beszély. — (30)

Írta: Sitva Ferencz.

Eletemnek az is egy fordulópontja, melyet itt leírok, mondá Andrassy és ismét a levegőbe mesz-sze nézett el.

Felcsésem a Váci-utczában díszesen berendezett saját lakásán feküdt betegem. Mikor a lakásba becsengtünk, egy szobalyány nyitott ajtót, ki sápadt arczaal, kisírt szemekkel állt elénk s kérdőleg nézett ránk. Arcza azt árulta el, hogy sejtj körülünk, vagy legalább boldog volna. ha egyikünk az lenne, kit nehezen várnak.

— Andrassy Tivadarné itt lakik? — kérdé apám.

En az elfogódástól nem tudtam szólni.

A lány „igen”-nel felelt.

— Jelentsen be bennünket. — En Andrassy Kálmán vagyok s itt fiam Andrassy Tivadar.

A szobalyány apámnak kezéhez kapott és ajkához emelte.

— Most az orvosok vannak itt, zokogott a lány és egy szobába vezetett bennünket, a melyen át a beteg szobájába volt az átjáró.

— Megvárom míg az orvosok kijönnek, nem tudom, hogy a nagyságos asszony képes-e még valakit elfogadni. A kezelő orvos ma nekem azt mondta, hogy: asszonya a mai napot aligha éli túl. — Pedig a nagyságos tegnap szorongva várta a nagyságos urat, folytatá a beszédes szobaleány. — Nekem azt mondta, hogy nem hiszi, hogy eljön az ur. En azon-

bau biztam eljövetelemben, mert egy a sir szélén álló beteg kívánságát még a pogány is meghallgatja.

Nem birtam egy szót se szólni. Úgy éreztem, közönyös rám, amit ez a cseléd beszél.

Apám érdeklődve hallgatta a lány előadását, sőt kérdéseket is intézett hozzá.

— Asszonya egyedül lakik?

— Igen.

— S mióta?

— Már hat hónap óta.

Éppen hét hónapja, hogy elhagyta házamat.

— S ön leányom, kérdi jósgatejes hangon apám mióta szolgálja asszonyát?

— Hét hónap óta.

— De hisz asszonya nem mindig lakott egyedül.

— Igen, felelt a cseléd, hiszen mondtam, hogy 6 hónapja lakik egyedül. Az a férfi, a dr. ur folytatá szemlesütve a leány, kivel együtt a házba beköltözött asszonyom, egy hónap mulva elment és többé soha nem láttuk.

— S miért hagyta el a dr. asszonyát? Czi-vodtak talán?

— Egy hétig szépen megvoltak; de azután egy percnyi béke se volt köztük.

— S miért?

— Asszonyom sokat sírt és panaszkodott!

— De miért? — kérdé apám.

— Itt akarta hagyni az orvost, hogy haza megy és bocsánatot kér férjétől.

— Mese az egész, szóltam önkénytelenül közbe.

— Nem mese az, nagyságos uram, vágott vissza sértődött hangon a leány, kinek sápadt arcját egyszerre élénk pir futotta el.

— És mért nem hagyta el a doktort asszonya, ha vissza akart menni férjéhez.

— Mert a doktor agyonlövésselel fenyegette.

— De hát miért nem ment akkor, mikor a doktor elhagyta?

— Mert akkor ágyba esett és azóta mindig fekszik. Sokat esdekelt az istenhez, hogy vegye őt magához.

Végre az isten meghallgatja.

A leány kötényébe temeté arczát.

— És mi a baja urnójének?

— Az orvosok nem tudják megállapítani. Azt mondják, hogy semmi szervi baja nincs, csak fagy, fagy mint az égő gyertya szál. Már csak olyan mint egy fájó lehelet. Csak a szép zemei beszélnek, könnyeznek és panaszkodnak folyton.

Eddig sivar közönyönnel hallgattam ezt a nőt; most a részvét bizonyos érzete zendült meg lelkemben. De igyekeztem azt elnyomni nyomban.

E pillanatban kinyílt a nagy kétszárnyas ajtó egy apácza kisírt ki két orvost. — Az egyik orvos, egy szőke fiatal ember egyenesen hozzám közeledett bemutatva magát és azt kérdezte, hogy nem Andrassy Tivadar vagyok-e?

— Az vagyok, feleltem szárazon.

— Uram, a beteg még csak önt kívánja látni, kérem legyen hozzá könyöröletes. — Egy zokszó megölné.

— Uram, feleltem, én uri ember és gavallér vagyok.

— Bocsánat, szólt mentegetőzve az orvos, a keserűség, sokszor elnyom az emberben minden nobilitást.

— En nem úgy vagyok nevelve.

Az orvos meghajította magát és társával együtt távozott, némi tanácsot adva elébb az ápolónak.

(Folyt. követh.)

Kósa Juliánna töredelmesn megvallott mindent. — Az enyves kezd asszony elveszi a maga bűntetését.

— **Vesztett macska.** Nagy riadalmat idézett elő a cigány patrik között egy vesztett macska f. hó 23-án. Ugyanis megmárt több sertést, kutyát és macskát, azután pedig nekirentott Kosik Jánosnak és kiskuro Lakatos Máriának és azokat is megmártta. A pánik nagy volt mindaddig, amíg egy bátor lelkű cigányférfi neki nem ment a macskának és egy hatalmas dorongússal kinem kergette az árnyékvilágból. A rendőrség megvette a kellő lépéseket. A sertéseket az egész putrisoron zár alá vétele, a kutyákat és macskákat kiirtotta, a megmárt cigányok érdekében pedig folyamodott a Pasteur-féle intézethez ingyenes ellátásért s a szerencsétlenül jártakat már fel is szállította Budapestre.

— **Elevenen eltemetve.** Párját ritkító bűncselekményt tárgyalt a napokban az egri törvényszék. Az eset röviden ez: Egy fiatal 18—19 éves menyecske, Huszár Istvánné a múlt év február havában éjjel egy flugyermeknek adott életet. A szülésnél senki sem volt segítségére, még férje sem volt közelében. Az anya a szülés után nyomban körülbelül félóra járásnyira elvitte az újszülöttet, ott a szabadban gödröt ásott és — elevenen beletemette a flut. Aztán mint aki jól végezte dolgát, hazament, lefeküdt és iszonyú fájdalommal óriás önmegtartóztatással törté. Az elásott csecsemőt pár nap múlva sertések durták ki a földből s így jöttek rá a dolokra. A tárgyaláson a gyilkos anya azzal védte magát, hogy azért tette el láb alól az ártatlan kisdedit, mert férje s férjének szülei fenyegették, továbbá hogy a köldök-zsinór a gyermek nyaka körül volt hurkolva s így nem is élt. A megejtett orvosi boncolás azonban azt bizonyította hogy a gyermek halála az elásás által következett be. A törvényszéki orvos azonban a vádlott embelei állapotáról azt véleményezi, hogy az beszámíthatóság tekintetében óriás módon korlátozó volt, mert ép észsel egy asszony nem képes ily iszonyú, minden ok nélkül való cselekedetre. Igazolja ezt az is, hogy vádlott időnkint nagy foku fejfájásban szokott szenvedni. Ez a vádlottnak enyhítő körülmény gyanánt számoltatván be, a törvényszék Huszárné két évi fegyházra ítélte.

— **Agyonverte az apját.** Topolya melletti Emuics pusztán Bicskei Marinu Péter 18 éves legény edes apja elzavarta a házától. Az apa a pusztán határozódott volt és éppen a kerülő utját végezte, a midőn a fia elébe toppant. Az apa és a fiu közt heves czivakodás keletkezett. A fiu annyira merebbe jött, hogy a kezében levő vaslapattal apját főbe ütötte, de az a vállán csúngó löltött puskáját a gyerekre szegezte. Az apa és fiu élet és halála szánva állott egymással szemben, de a fiu ügyesebb és elvetemültebb volt, mert hirtelen újabb csapást mért apja fejére a ki rögtön elbukott és ezután még kettőt mért apjára a ki rövid idő múlva kiszenvedett. A gyilkos fiu apja holttestét egy zsákba kötötte bele és azt kivitte a legelőre, a hol másnap a munkára menő emberek megtalálták és jelentést tettek a csendőrségnél, a kik azonnal letartóztatták a gyilkost.

— **Gyilkosság a törvényszék előtt.** Varsóból taviratozzák, hogy a radomi kerületi törvényszék előtt izgalmas jelenet játszódott le a minap. Két veszedelmes rablót, Fedorovicot és Novákot, sok esztendei kénszermunkára ítélték. Amikor az ítéletet felolvasták előttük, rátámadtak Maischak terhelő tanura s ököllel ütötték. Majd Novák kést rántott elő a zsebéből s Maischakot szíven szurta úgy, hogy rögtön meghalt. Csak nagynehezen fékezhetők és bilincselhetők meg a két rablót.

— **Halálos pihenő.** Nagyváradon Nagy Mihály malomtulajdonos fiatal sógorúja, Gizella, aivás közben egyneszulást vesztve, egy első emeleti ablakból a kövezetre zuhant. A fiatal leány vacsora után nyugvóra akart térni, de mert nagyon fülledt volt a szoba levegője, egy székre térdelve kikönyökölt az ablakon. E közben állmososult és így történt a szerencsétlenség. A baleset áldozata, mint az orvosok megállapították, súlyos agrázkódást szenvedett és aligha marad életben.

— **Felhőszakadás, jégeső.** Az ország minden részéből pusztító felhőszakadásokról és jégesőről érkezik hír. Lunkány, krassó-szörény megyei községben óriási felhőszakadás pusztított az elmúlt napokban. A folyamamá dagadt Valealupi-patak szikladarabokat tördelt a szomszéd heggyekről és a községbe zudulva két méteres kötőmerekkel töltötte meg a kerteket és az udvarokat, egy lakóházat teljesen elhordott, számosat meg erősen megromgált, két hidat pedig teljesen hasznavehetetlenné tett. — Zsobokon jégesővel vegyes felhőszakadás döntötte a szegény lakosságot leirhatatlan nyomorba. Hét-főn amikor a megyei hatóság részéről a kár nagyságának megállapítása végett künn jártak, a községben még mindig egy méter magasságban feküdt a jégtömeg. A kár a hatósági megállapítás szerint háromszázezer forintnál is több. Lázár István

alispán országos gyűjtést rendez a kenyér és hajlék nélküli maradt községeknek. — Pécelről is felhőszakadást jelentenek. Vasárnap délelőtt támadt és különösen a község mélyebben fekvő részein a hol háztetőket bordított el, fákat rántott ki tövöstől, okozott nagyobb pusztításokat. Az ár a Rákosban fűrdő számos gyerek közül is elsodort néhányat, ezeket azonban sikerült kimenteni. A vihar a Sukoró felől jött. Helyi-el-közel jégeső is hullongott, a mely a gyümölcsösökben és a szőlőkben nagy kárt okozott.

— **Visszalopott ezresbankó.** Németcsánadról írják a Magyarországnak, hogy ott élénk megbeszélés tárgya egy ezresbankóval terbelt pénzeszelvél rejtélyes eltűnése és még rejtélyesebb megkerülése. E hónap 23-án ugyanis az odaváló postahivatalból eltűnt egy ezer forintos pénzeszelvél. Magánutatás és a csendőrség hivatalos nyomozása hasztalan volt: az elröppent kékházas madár csak nem került meg, hétfőn aztán déltájban, a mikor a postahivatal szolgálja az utcazi postaszekrényből kiszedegette a feladott leveleket, ott találta az eltűnt pénzeszelvélet is, a melyet az ismeretlen tolva — úgy látszik — az erélyes nyomozáson való ijedtében visszalopott a szekrénybe.

— **Babaképzés.** Figyelmeztetnek mindazok, kik a nagyváradi m. kir. babaképezden az 1896/7 évi téli tanfolyamra magukat állami segély mellett felvétetni óhajtják, hogy a m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszteriumhoz címzett keresztlevél, esketési, erkölcsi és szegénységi bizonyítványon ellátott folyamodványukat 1896. auguszt. hó 20-ig alulirt igazgatósághoz küldjék be. Kelt Nagyváradon, 1896. július 25. A nagyváradi m. k. babaképezde igazgatósága.

— **Rablótámadás a vidéken.** Vakmerő rablótámadást követtek el vasárnap ismeretlen emberek a szabolics megyei Nyir-Pircsén. Ott idegen férfi állított be Mandel Mór földbírtokos házához. Csak felesége s kisebbik fia volt otthon. A rablók pénzt követeltek, mire a megrémült asszony fiának azt mondta, hogy adja oda, ami pénz van a háznál. A fiu mindössze egy forintot talált a zsebében. A betörők természetesen nem elégedtek meg ennivel s megölésel fenyegették Madelnét, ha több pénzt nem ad nekik. A kiabálásra, zajra előrohant a szomszédban nyaraló Katz Mihály debreczenti nagybirtokos, aki éppen a terrazon útt s azt hitte, hogy talán tűz van a szomszédban. A rablók amint észrevették a segítségül jövet, három revolverlővéssel fogadták. Egy golyó az oldalán, a másik fejénél szivított el, a harmadik pedig keresztül furta baltanyerét. A rablók azután több botütést is mértek a fejére. Miután Madelnét is súlyosan összeverték, Nyir-Bélték felé elmenekültek. Az országban találtak az idősebb Mandel fiuval, aki lőhátton igyekezett hazafelé. A gyalogszerrel járó rablók úgy látszik ismerték a Mandel család tagjait, mert rákiáltottak:

— Ez is hozzánk tartozik! Aztán úgy megröptették bottal, hogy karja megbénult. Csak gyors vágatással menekülhetett meg újabb ültegetől.

— **Kanaáni szőlőtöke.** Szokoly István bussai tanító lakása előtt egy 7 tőkeből álló szőlőgugoson 500 fűrt szőlő van. E filoxeraátkos világban mindenki gyönyörködve nézi e Kanaánra emlékeztető gazdag termést.

— **Merénylet.** Salgótarjánban e hónap 10-én az ottani Lajos tárna telepen a tanító méhesét dinamittal felrobbantották. A dinamit a méhesnek alba a sarkába volt elhelyezve, amely a lakásra néz. A robbanó anyagtól 4 méter hosszú gyujtó-zsinór volt a méhes az erdő felé eső oldala mellé vezetve és így elég ideje maradt a tettesnek elmenekülni. A csendőrség most erősen nyomozza. A tett bosszu műve volt s a tettesek minden valószínűség szerint az ott lakó bányamunkások közül való lehet.

— **A dunai fürdő áldozata.** Mohácsos vasárnap délután a kereskedő-tanonczok szabad idejüket felhasználandó, Mohács áttelében levő zátonyos helyre mentek fürdeni. E közben kettőt közülük az ár elsodort. A harmadik társuk segélyükre sietett, de ő is másik két társával együtt a vízbe fullt.

— **Fokról-fokra.** Egy előkelő, magyar főuri család sarja tragikus véget ért a minap Munkácsos. A nagy vértanúnak, báró Perényi Zsigmondnak edes unokaöccse, báró Perényi Ferencz már évekel ezeltől, mint gyermek, sok bánatot okozott szüleinek rakoncátlan viselkedésével. A család minden törekvése, hogy születéséhez méltóan neveljék föl, hajótörést szenvedett, a gyermek közönséges hajlamain. Tizenhét éves korában megszökött a háztól egyik leánycselédjükkel s azóta fokról-fokra süllyedt lefelé a lejtőn. Hozzá tartozói több ízben ismételve elkövettek mindent, hogy megmenték őt a térsadalomnak. De nem sikerült. Néhány év óta mint ácsnapzamos tengette életét Munkácsoson. Egy jóra való, szép parasztlányt vett feleségül, aki mosással keresett a házhöz néhány garast, hogy gyönyörű két kis gyermekével éhen ne haljon nagy

meg ne vegye őket az isten hidege. Mert a szerencsétlen báró, nemcsak, hogy minden keresetét elitta de részegségében még agra fínde is verte szánalomra méltó családját. Vegre iszákossága okozta szomorú halálát is. E hónap 21-én, midőn éjjel ismét elázottan bandukolt hazafelé, az asszony fölérbredt a zajra és két gyermekét magához véve, a hátulso ajtón kiosont, hogy az istállóban töltesse az éjszakát, mint máskor is, ha ki akarta kerülni a családító durvaságát. A részeg ember egyedül volt a szobában, magára döntötte az égő petróleum lámpát és égési sebeiben most szombatban a munkácsi kórházban meghalt. A boldogtalan csak negyvenegy éves volt. Remélhetőleg a főuri család gondoskodni fog a két kis árvaról, akik jogos és törvényes örökösei a dicso báró Perényi névnek. Egyik fluccka, másik leány.

— **Rablás fényes nappal.** Vakmerő rablótámadás történt kedden délelőtt Budapesten nagymező-utca 5. számú ház előtt. Schlauch Antal úgynököt hirtelen egy sáncz állította meg s tüzet kért tőle. Az úgynök gyanútlanul nyújtotta oda égő szivarját az ismeretlennek, a ki e közben villámgyorsan megragadta Schlauch orálanczát s azt órástól együtt kitépni akarta az úgynök zsebéből. Schlauch segélykiáltására előjött Duka Mihály rendőr s elfogta a vakmerő támadót, a kit nyomban bekisértek a IV. ker. kapitánysághoz. Kihallgatása alkalmával kitűnt, hogy Hochberger Félixnek hívják, 19 éves, foglalkozás nélküli órásség és a kit nagy nyomora késztetett arra, hogy megtámadja Schlauchot. Ügyében a rendőrség tovább folytatja a vizsgálatot.

— **Dráma a mezőn.** Fennante község mellett, mint egy párisi távirat jelenti a Magyarországnak borzalmas eset történt. Egy paraszt aratás közben mellette játszódozó 3 éves kis gyermekének kaszával leszelte a fejét. A mikor a boldogtalan apa rémületétől magához tért, egyenesen hazasietett és a csűrben felakasztotta magát.

— **Apagyilkosság.** Kecskemétről apagyilkosságról adnak hírt. Király Ferencz vagyonos gazdát agyonlőtte a fia. Vasárnap este összeszóalkoztak valami fölött és a czivakodás hevében a fiu revolvert rántott és rástűtötte apjára. Háromszor lőtt s mind a három golyó talált. A gyilkosságok oka állítólag az, hogy a fia felt az apa könnyelmű életmodjától, amely őt örökségtől megfosztja. Az apagyilkost természetesen elfogták s Nagy Mihály dr. vizsgálóbíró már ki is hallgatta.

— **Családirto kovácslegény.** Berlinből óriási vérengzésnek a híre érkezett. Pieske kovácslegény, aki egy örvégyasszonnyal közös háztartásban élt, vasárnap éjszaka megtámadta az unokáját és az asszonyt fiával, leányával és alakójával együtt egy nagy vágókéssel összevagdalta. A fiúnak — saját fia volt — egész testét összemarczagolta. Kezét, lábát levágta. A lármára odarohantak a házbeliek, mire a vérengző ember maga ellen fordította a kést. Felvágta a hasát és összeszurkálta beleit, úgy, hogy azonnal meghalt. Néhány perczel később fia is meghalt, míg a család többi tagjait talán sikerül az orvosoknak megmenteni. Pieske azért követte el borzasztó tettet, mert az asszony, mivel mindig veszekedett vele, felmondta neki a lakást.

— **Jegygyűri a hagymatőn.** Furca dolog történt Németországban. Egy odaváló polgár körülbelül egy év előtt elvesztette jeggyűrűjét és a szobaleányt gyanúsították vele, hogy ellopja. Most egész veletlenül tűnt ki a szegény leány ártatlansága. Az asszony zöldségért kiment a kertbe s e közben egy fiatal hagymatőn megtalálta a jeggyűrűt. A hagyma a gyűrű köralakú nyílásán át nőtt ki a földből és vele együtt a gyűrű is, melyet gazdája, úgy látszik, a kertben, munkaközben vesztett el, ismét napfényre került. Az asszony könyezett örömben, de a könyeket kicsalni aligha nem a hagyma is segített.

— **Angol természet.** Az angol és francia utazó vitatkoztak a fogadó erkélyén, hogy az öngyilkos, mikor tettét elköveti, beszámítható lelkiállapotban van-e vagy nem?

A francia azt állította, hogy az öngyilkosok eszük teljes birtokában követik el a tettüket; az angol azonban ennek az ellenkezőjét állította.

A francia, mikor már látta, hogy nem tudja meggyőzni az angol állításának igazságáról, dühösen kiáltott fel:

— Eszemnél vagyok én most?

— Természetesen — válaszolt az angol.

— Tehát nézzem ide és győződjön meg arról, hogy nekem van igazam.

Ezzel leugrott a magas erkélyről.

Az angol a legnagyobb nyugalommal kiáltott utána:

— Nincs igazad, mert lehet, hogy épp ebben a pillanatban bolondultál meg!

— Letartóztatott járásbíró. Berettyó-Ujfaluban rendkívül nagy izgalmat kelt Szakál Pál odaváló kir. járásbíró letartóztatása. Szakált hétfőn este bérkocsin, csendőrfedezet mellett kísérték ki a vonathoz, a honnan Gyulára vitték a törvényszéki fogházba. A letartóztatott járásbíró ellen már egy hete folyik a vizsgálat, a melyet sikertelenül, jegyzőkönyvtanúsítás és megvesszegettetés vádjá miatt indított a törvényszék.

CSARNOK.

Tavaszkisasszony.

— Elbeszélés. — (9)

Németből fordította: Juhász Sándor.

A kis templom a falutól pár lépésnyire feküdt. Körülötte csendesség honolt. A leánya kinyitotta az ajtót, egy percze letérdelt, de hirtelen összerázkódott. — Fázom itt, menjünk ki a napsgárra! — Nagyon szükséges volt neki a nap.

Aztán, minthogy el volt fáradva, le akart ülni. A templom jobb oldalán feküdt a kis temető, jó napos hely, hol csak egy két szomorú fű vetett árnyékot néhány sírra. Lúszit bement a temetőbe s kiválasztott egy gyászra éppen nem emlékeztető zöld helyet s ráült. Péter szive elszorult, de mert Lúszit olyan boldog, olyan meglepődött arcot mutatott, elhallgatta aggodalmaskodó gondolatait.

— Fáradt, kedvesem?

— Egy kissé. De ez olyan fáradtság, amely után majd jobban esik az alvás, a pihenés. — Jöj-jön, üljön le maga is. Van itt hely kettőnk részére is.

Néhány pillanat múlva hozzá tette:

— Oh, milyen szép nap e mai. Eleteknek legboldogabb napja. Boldog, meglepődött vagyok. Oh, milyen jó is az, ha az embert szeretik, ugy-e Péter! Lásaa én az előtt is boldog voltam az ön meg társaink jelenlétében mindig, hanem mikor egyedül maradtam, akkor sokszor marcangolta szívemet a kín, a bánat, akkor sokszor sírva fakadtam, hogy ilyen fiatal létemre — hiszen még jóformán gyerek voltam — olyan elhagyatottan, olyan egyedül állók, mint tengeren a hányt vetett hajó. — De most már belátom, hogy jobb volt így, mert csak így ismerhettem meg magat, aki nekem mindenem, örömöm, boldogságom, barátom, — jegyeselem. Elvesztetem a végülenségben, s ön volt az, aki megtalált.

— Még is őrizem — édes Lúszim — esküszöm, hogy megórizem még a betegségtől is. A szerelm mindennél erősebb, s én szeretem önt ki-mondhatatlanul kedvesem, szeretlek örültem édes aranyom.

S karjaiba ölelte, elhalmozta csókjaival. A lány felsikoltott, egyszerűbe holtalvány lett s ideges rángatózás futott végig tagjain. Péter megjéjdt s rémült arccsal könyörgött, esdekelte, hogy térjen magához, hogy bocsánson meg neki. Lassan, igen lassan kezdett visszatérni előbbi jó színe, hanem tagjai folyvást reszkettek a kéjes izgalomtól. Péter haragudott magára, hogy nem tudta visszatartani érzelmeit, hogy ennyire felizgatta. Nem mert reá nézni, nem mert hozzá szólani, végre azonban a kis kendőt vállára téve, így szólította hozzá:

— Esteledni kezd, Lúszim! Félek, a hűs lég majd megárt.

Fölkeltek mindketten, de Lúszit még ott maradt a sirnál s puszta kíváncsiságból félrehajtotta a sűrűleiratot eltakaró illatos jászminibokrot s hangosan olvasta:

KARTIE MARISKA.

Meghalt huszonegy éves és tizenöt napos korában.

Szegény, kis Tavaszt, másodszor is elfogta az a megrázkódás.

— Milyen fiatal volt . . .

S hosszan nézte a fűbenőtte sirt . . .

— Oh, jöjjön Lúszit, oh jöjjön!

S lassan megindultak a major felé.

Lúszit nagyon fáradt volt, azért korán visszavonult egyszerű hálókamrácskájába, amely bizony nagyon kezdetleges és kicsiny volt. Az volt csak a szerencse, hogy besütött ablakán a napaugár s életet hintett körül a friss virág-csokortól illatozó szobácskában.

A kis Tavasz éjfélét felébredt s erős köhögési roham lepte meg.

Mikor Péter másnap reggel közeledett a szobája felé, mindenkit lázas izgatottságban talált. Lúszit — szokás szerint fel akart kelni, de visszahanyattott ágyába. Nagyon beteg volt.

— Lásaa, Péter ezt mind csak az időjárás okozta. Az ily kis teremtsenek, mint én vagyok, napos időre van szüksége, most pedig hűvös esős, idő köszöntött be.

Az ifju csak ekkor vette észre, hogy odakint csak egy szakad az eső.

Mikor látta Lúszit arcán a roppant változást, a ragyogó élet helyett a halvány életteleniséget, a pajkos kacaj helyett, a szomorú kedvetlenséget, szívével elsorolni érezte, nem tudott szólni egy árva szót sem, csak letérdelt az ágy mellé s ráborult arra a halvány kézre. Lúszit mosolygóni iparkodott, hogy megvigasztalja Pétert, — jegyeseét.

Péter élettelenül járt-kelt egész nap. Szenvedélye, szemrehányása gyötörte, hogy ő okozta ezt a tengeri bajt Lúszitnak, amidőn felébresztette benne a természet szunnyadó szavát.

S eszébe jutott barátja, Zsermén intése, tanácsa, hogy Lúszitnek nyugalomra van szüksége s a túlságos izgalom, felhevült állapot halálát okozhatja. Tisztán látta maga előtt a jövő képét, valahányszor benyitott a beteg szobájába. — Nem titkolhatta el maga előtt: a kis Tavasz — haldoklott, — azok az erős, kiméltetlen faldokolási rohamok előhírnökei valának a kaszásnak.

Kétségbeesett szívvel adta fei másnap a sürgöny barátjához, Zserménhez.

„Ha szeretsz, jöjj azonnal!”

Zsermén még aznap este meg is érkezett s kissé durva, gyöngédtelen kezeivel meg is vizsgálta Lúszit. Teljesen egyetértett a majorosnéval, ha napos idő lesz, minden jó lesz.

— De napos idő nem akart lenni.

(Folytatása következik.)

Gőzhajózás a Tiszán.

Ervényes 1896. márczius 29-től.

Péntek kivételével naponként:

Csongrád — Szeged.

Csongrádról indul	5 órák, reggel.
Szentesről	5 óra 35 perc, reggel.
Csanýról	6 . 20
Mindszentről	6 . 45
Algyórol	8 . 10
Szegedre érkezik	9 órák, délelőtt.

Szeged — Csongrád.

Szegedről indul	2 óra 30 perc, délután.
Algyórol	3 . 40
Mindszentről	5 . 30
Csanýról	6 . 10 este.
Szentesről	7 . 10
Csongrádra érkezik	7 . 45

Szolnok — Szentes.

Szolnokról indul	1 óra 30 perc, délután.
T.-Várkonyról	2 . 20
T.-Vezsenýről	2 . 40
O-és Új-Kécskeről	4 . 10
T.-Kürth-Inokáról	5
T.-Ughról	5 . 20
Csongrádról	6 . 40 este.
Szentesre érkezik	7 . 10

Szentes — Szolnok.

Szentesről indul	3 óra 30 perc, reggel.
Csongrádról	4 . 15
T.-Ughról	5 . 45
T.-Kürth-Inokáról	6 . 20
O-és Új-Kécskeről	7 . 10
T.-Vezsenýről	8 . 45
T.-Várkonyról	9 . 05 délelőtt.
Szolnokra érkezik	10

Gimnáziumi tanulók,

kik a tanuló pályán tovább maradni nem szándékoznak, szép jövőt érhetnek el a

könyvnyomdászati

megtanulásával, e pályára jelentkezőket felveszi a szentesi első könyvnyomda részvénytársaság vezetősége

Jámbor Tivadar.

Olcso bor.

Tudomására hozom a n. é. közönségnek, hogy nagy borkészletem miatt jó minőségű bort a mai naptól kezdve utcai kihordásra literenkint 24 krért árusítok.

Tisztelettel

Kass Gusztáv.

Ugorka-eczet

kizárólag zöldségek besavanyítására kapható

ifj. Kovács Sándor

kereskedésében. — Fióküzlet: Felső párt, Sinóros-féle házban. 5—10

Eladó föld és ház.

Ifj. Varga Imre kispiazi I. t. 360. sz. háza, a kistőkei állomásnál 30 hold földje, — mindegyik kedvező fizetési feltételek mellett eladók, ugyanezek haszonbérbe is kiadó. 4—5.

Pályázati hirdetmény.

Szentes város községi iskolaszéke pályázatot hirdet a nagy királysági (tanyai) tanítói állomásra. Évi fizetés 400 frt, szabad lakás 1 hold kerttel. Ha a megválasztott tanító nőtlen volna — véglegesítése után fél év múlva tartozik megőszülni.

Kellőleg felszerelt folyamodványok sze, t. hó 1-ig az iskolaszéki elnök czimére küldendők.

Szentes, 896. jul. 21.

Burian Lajos,

iskolaszéki elnök.

Clayton & Shuttleworth
mezőgazdasági gépgyárosok © Budapest Váci-körút 63. sz.
által a legújtanóssabb árak mellett ajánlatnak:

300 mobil és gőzcseplőgép-készleték 20, egész 12 lóerőig, továbbá járgány-cseplőgépek, tisztító-rostok, komolyozók, kaszáló- és aratógépek, boronák, szénagyűjtők.

CO. UMBIA H legjobb sorvetőgépek, szénhasznógók, répvágók, kukorica-moraszók, daráló, őrlő-malmok.

gyetemes aczel-ekék és minden egyéb 2 és 3 vasú ekék gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kúdnátra ingyen és bérmentve küldetnek.

ÉRTESÍTÉS.

Van szerencsém t. vendímel értesíteni, hogy a mai naptól kezdve: 1 ról Voál-karton . . . 14 kr 1 finomabb 18 . . . 1 . Zephier (mósó) . . . 23 . 1 . Nyári gyapju szövet 35 kr. valamint minden raktáramon lévő arukat

mélyen leszállított árakon

árusítok el. Minél tömegesebb látogatást kérve, vagyok kiváló tisztelettel

BUDAY IMRE,

kézmű-, divat- és rövidáru-kereskedés SZENTES (nagy) takarékházában.